ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΊΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀφροὶ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα του, μούγγριζε σὰν θηρίο ποὺ τὸ παίνε μ' ἀναμένο σίδερο !...

Ἐπὶ τέλους ἔβγαλε ἕνα τελευταῖο ἄγριο μουγγρητὸ καὶ κατόπιν ἄρχισε νὰ βλαστημᾶη καὶ νὰ φοβερίζη κι' ἐ'αὐτὸν ἀκόμα τὸν ἐπουράνιο Θεό !...

Τὸν παρακολουθούσαμε σιωπηλοί, κρατῶντας κι' αὐτὴ ἀκόμα τὴν ἀναπνοή μας.

Καὶ ἡ μίς ; Ἡ δύστυχη κόρη πόσο θὰ ἀν τρομαγμένη, μέσα στὸ φέρετρο, ἀκούγοντας τα οὐρλιαχτὰ τοῦ τέρατος αὐτοῦ καὶ μὴ ξέροντας τι συμβαίνει !...

Εὐτυχῶς δὲν ἔκανε τὸν ἐλάχιστο κρότο. Ὑπόμενε καὶ περίμενε ὅπως τὴν εἴχαμε συμβουλέψει..

Ὁ Στῆβενς δάγαωνε τώρα τὶς γροθιές του μὲ λύσσα !

Ἀφροὶ τρέχαν ἀπ' τὸ στόμα του !

— Σατανᾶ !... μούγγριζε... Θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν ἀκριβά !... Χά...ἀλλοίμονο σὲ κείνον ποὺ τόκανε αὐτό..."Οποιος κι' ἂν εἶνε, κι' ὁ πιὸ δυνατὸς ἄνθρωπος στὸν κόσμο αὐτό, θὰ πεθάνη !... Θὰ τον στραγγαλίσω, ὅπως στραγγαλίζει κανένας μιὰ γάτα !...

Ἔξαφνα σταθῆκε σὰν νὰ τοῦ εἶχε ρθῆ κάποια ἔμπνευσις. Κύτταξε προσεκτικὰ τὸ φέρετρο, τὸ ὁποῖο δὲν μποροῦσε νὰ πλησιάση κ' ἔπειτα γύρισε τὸ πρινο βλέμμα του σ' ἄλλα φέρετρα πούσιν πιὸ πέρα ἀπὸ αὐτό...

Τί εἶχε σκεφθῆ ἄραγε ;

Περιμέναμε ἀνυπόμονοι νὰ δοῦμε τί θὰ κάμη. Ὁ βρυκόλακας πλησίασε στὸ φέρετρο ποὺ ἦταν πλάϊ σ' ἐκεῖνο ποὺ βρισκόταν ἡ Ντόλλυ καὶ τὸ ἄνοιξε. Τὸ εἶδε ἀδειανό, μούγρισε ἄγρια καὶ ἄνοιξε δεύτερο φέρετρο, τρίτο, τέτρτο..

Ἦσαν ὅλα-ὅλα ἐφτὰ φέρετρα στὴ σειρὰ καὶ τ' ἄνοιξε ὅλα, γρήγορα-γρήγορα, μὲ πρεστάδη ταχύτητα. ὀργισμένος ἀποθηριωμένος, μουγγρίζοντας καὶ τρίζοντας τὰ δόντια του...

Ὅταν εἶδε καὶ τὸ τελευταῖο φέρετρο ἄδειανό, ἡ ὀργή του ἔφτασε σὲ σημεῖο παροξυσμοῦ.

Εἶχε τόσο ἀγριέψει τὸ πρόσωπό του ὥστε δὲν μποροῦσα πειὰ νὰ τὸν κοιτάξω...Τὸ χρῶμα του ἀπὸ χλωμὸ εἶχε γίνει ἄσπρο, εἶχε πανιάσει !... Οἱ βοῖβοὶ τῶν τρομερῶν ζματιῶν του εἶχαν πεταχτῆ ἔξω !... Ἡ πνοή του, ποὺ μύριζε σαπίλα, σφῆριζε, τα ρουθούνια του ἔφρισσαν, ἀπὸ τὸ στόμα του ἔτρεχαν αἱματωμένοι ἀφροί !...

Πάνω στὴ μανία του εἶχε δαγκάσει καὶ κατακομματιάσει τὰ χείλη του !...

Βλέποντάς τον ἔτσι ἀποίσιο καὶ τρομαχτικὸν ἔκλεισα τὰ μάτια μου, μὰ ἀναγκάστηκα νὰ τὰ ξανανοίξω ἀμέσως γιατί μ' ἐσπούντεσε ἐλαφρὰ στὸν ἀγκῶνα ὁ καθηγητής καὶ μοῦγγεψε νάχω τὰ μάτια μου τέσσερα.

Εἶχε βέβαια δίκηο...

Ὁ παραμικρὸς φόβος, τὸ παραμικρὸ λάθος μποροῦσε νὰ μᾶς καταστρέψη...

Ὁ Στῆβενς εἶχε σταθῆ καὶ πάλι τώρα μπρὸς στὸ φέρετρο ποὺ βρίσκοταν ἡ μίς. Τὸ κύτταζε μὲ λύσσα καὶ πρόφερε φρικτὲς βλαστήμιες καὶ ἀπειλές :

— Καταραμένε !...Γερασιμάτη !...Σὲ ξέρω...Μονάχα ἐσὺ μποροῦσες νὰ μοῦ τὸ κάνης αὐτό, μὰ ἔγνοια σου...ἔγνοια σου !.. Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης, μὰ τὶς φλόγες καὶ τὶς φωτιὲς τῆς Κολάσεως, θὰ μοῦ τὸ πληρώσης !... Σκύλλε !... Καταραμένε !...Βρωμερὲ θνητέ !...Ποῦ θὰ μοῦ πᾶς !... Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης...εἶπα !...

Τὰ μάτια του γύρισαν ἔξαφνα πρὸς τὸ χάλασμα τοῦ τοίχου. Εἶδε τότε πώς ἡ μέρα προχωροῦσε, πὼς πλησίαζε ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου καὶ φρένιασε. Θἄταν ἀναγκασμένος νὰ γυρίση στὴν ἀπαίσια φωλιά του, χωρὶς νὰ γγίξη τὴν ὡραία κόρη, ποὺχε βάλει νὰ ἀρπάξουν, κι' αὐτὸ τὸν διαμόνιζε...

Ἡ λύσσα του ἦταν ἀπερίγραπτη. Γιὰ νὰ ξεθυμάνη δάγκωνε διαρκῶς κ' αἱμάτωνε τὰ χείλη του, φτύνοντας τὸ βρωμερό του αἷμα πάνω στὸ φέρετρο, τὸ ὁποῖο δὲν μποροῦσε νὰ ἀγγίση !...

Τὴν παρουσία μας ἐπειδὴ μέσα δὲν τὴν εἶχεν ὑποψιασθῆ καθόλου. Φαντάζοταν ἴσως πὼς εἴχαμε ἀντιληφθῆ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς κόρης κ' ἐσπεύσαμε νὰ προλάβουμε τὸ κακο ποὺ θὰ τῆς ἔκανε...

Ἔβριζε τώρα τοὺς κακούργους ποὺ εἶχε χρησιμοποιήσει γιὰ τὴν ἀπαγωγή. Φανταζόταν πὼς ἐνήργησαν ἀδέξια, πὼς ἄφησαν νὰ τοὺς παρακολουθήσουμε...

Ξαφνικὰ ἔπαψε νὰ οὐρλιάζη...

Τὸ πρόσωπό του φωτίσηκε ἀπὸ ἕνα σατανικὸ μειδίαμα. Κύτταξε γύρω του, εἶδε ἕνα σωρὸ πέτρες σὲ μιὰ γωνιά, ἔτρεξε γρήγορα, ἔκυψε, ἄρπαξε ἕναν ὀγκόλιθο, προχώρησε πρὸς τὸ φέρετρο, σκάθηκε ἀντίκρυ του καὶ γελῶντας ἕνα γέλιο τρομερό, ἕνα γέλιο ἀνατριχιαστικό, σήκωσε καὶ μὲ τὰ δυό του χέρια τὸ λιθάρι, ἕτοιμος νὰ τὸ ρίξη πάνω του, μ' ὅλη του τὴν τρομερὴ δύναμι.

Ἂν γινόταν αὐτὸ ἡ μὶς Ντόλλυ ἦταν χαμένη...

Ἦταν τόση ἡ δύναμι τοῦ τέρατος αὐτοῦ, ἦταν τόσο μεγάλη ἡ πέτρα ποὺ κρατοῦσε, ὥστε καὶ τὸ σαθρὸ φέρετρο καὶ ἡ πλεισμένη σ' αὐτὸ κόρη, θὰ γινόντουσαν κομμάτια !...

Ζαλισμένος, σαστισμένος, φοβισμένος ὅπ' ὅτι ἔβλεπα, εἶχα ριζώσει ὄρθιος στὴ θέσι μου, μὴ μπορῶντας οὔτε νὰ σκεφθῶ κἄν...

Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν καθηγητή. Ὁ Οὐίλλιαμ βλέποντας τὶ κίνδυνο διέρεχε ἡ ἄτοχη νέα, πετάχτηκε ἀπάνω καὶ γρήγορος σὰν ἀστραπή, πήδησε κίσω ἀπὸ τὸν Στῆβενς καὶ ἀκούμπησε ἀνάμεσα στὶς πλάτες του τὸν χρυσὸ του σταυρό, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ὁ βρυκόλακας τοιμάζοταν νὰ ἐκσφενδονίση τὸν ὀγκόλιθο...

Συνέβη τότε κάτι τὸ τρομερό.

Ὁ βρυκόλακας ὀβρλιαξε ἄγρια, λυσσασμένα, στριγγλιμα, σὲν νὰ τοὔχαν ἀκουμπήσει στὴν πλάτη πυρακτωμένο σίδερο !

Ζαλισμένος, σαστισμένος, φοβισμένος, ἀπ' ὅτι ἔβλεπα...

Ἡ πέτρα τοῦπεσε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τρίκλυσε ἕτοιμος νὰ πέση... Κρατήθηκε ὅμως στὸν τοῖχο, στηρίχθηκε καλὰ στὰ πόδια του καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ καθηγητοῦ, μὴ ξέροντας ἀκόμη τὶ συμβαίνει.

Ὅταν ἀντίκρυσε τὸν Οὐίλλιαμ, ἡ ὄψι του σκοτείνιασε, τα μάτια του ἄστραψαν !... Συγκέντρωσε ὅλες του τὶς δυνάμεις. ἕτοιμος νὰ ριχτῆ ἐναντίον του, ὅταν πήδησα κ' ἐγὼ ἔξω ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ κρυβόμουν.

Ἡ ἐμφάνισί μου ἐρέθισε τὸν Στῆβενς περισσότερο. Γιὰ μερικὰ λεπτὰ δὲν μποροῦσε ν' ἀρθρώση λέξι ἀπ' τὴν λύσσα του. Μᾶς κυττοῦσε μόνον καὶ τὰ μάτια του ἀστραφταν καὶ τὰ δόντια του σφιγγόντουσαν καὶ τὰ νύχια του μπήγονταν μὲ μανία στὶς ἴδιες του τὶς σάρκες !

Ὁ Οὐίλλιαμ στέκοταν ψύχραιμος μὲ τὸ σταυρὸ προτεταμένο πρὸς τὸ μέρος του. Στὸ ἄλλο του χέρι κρατοῦσε τὸ πιστόλι του. Τοποθετήθηκε πλοῖ του κ' ἔκαμα τὸ ἴδιο.

Ὁ Στῆβενς ἄρχισε τώρα νὰ μᾶς φοβερίζη :

— Σκύλλοι μαγαρισμένοι, ἄλλο μονο σὲ σᾶς καὶ σ' ἐκεῖνους ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ σᾶς ἀγαποῦν !.. Θὰ σᾶς ρίξω ὅλους σας στὸν ἴδιο τάφο !...Δὲν θὰ βγῆτε ζωντανοὶ ἀπὸ δῶ μέσα ! Θὰ σᾶς σκοτώσω, θὰ σᾶς βασανίσω, θὰ σᾶς πάμω νὰ οὐρλιάξετε ἀπ' τὸν πόνο !...

Ὁ καθηγητὴς δὲν ἀπαντοῦσε τίποτα.Τὸν κύτταζε μόνον ἀτάραχος...

Τὴ σιωπή μας αὐτὴ τὴν παρεξήγησε φαίνεται ὁ Στῆβενς, γιατὶ ἔγέλασε ἄξαφνα, ἕνα γέλιο φοβεριστικὸ καὶ εἶπε :

— Σκύλλοι, ὁ φόβος σᾶς ἔκοψε τὴ φωνὴ στὸ στόμα σας, σᾶς τὴν ἔπνιξε στὸ λαιμό σας !...Ὁ χαμός σας εἶνε ἀποφασισμένος !... Θὰ σᾶς τυραννήσω ἀλύπητα !...

— Πάψε νὰ φλυαρῆς, βδελυρὸ τέρας ! τοῦ ἀπορρίφθηκε ὁ καθηγητής . Ἡ φωνή σου, ὅπως κ' ἡ ἀναπνοή σου μολύνουν τὸν ἀέρα. Ἡ ὕπαρξή σου εἶνε στίγμα καὶ αἶσχος γιὰ τὴ φύσι, εἶνε βλασφημία κατὰ τοῦ ἐπουρανίου Θεοῦ !...Ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐξοντεθῆ, ποὺ θὰ γίνη σκάχτη, ποὺ θὰ γυρίση στὴν Κόλασι εἶσαι σύ !...

Ὁ Στῆβενς γέλασε ἐμπαικτικὰ κ' ἐτριζοβόλησε τὰ δόντια του :

— Γέρο σκύλλε, φώναξε, ποτὲ πειὰ δὲν θὰ ξανάβγης ἀπὸ δῶ μέσα... Οἱ ποντικοὶ τῆς κατακόμβης θὰ φᾶνε τὶς βρωμερές σου σάρκες !... Καὶ σένα ἄχρεῖε, κι' αὐτοῦ τοῦ ὀμορφονεοῦ ποὺ σέρνεις μαζύ σου...κι' αὐτοῦ τοῦ ἐρωτοχυπημένου, ποὺ ξέρει νὰ κυνηγάη τὶς ξένες γυναῖκες, ν' ἀτιμάζη καὶ νὰ δολοφονῆ τοὺς συζύγους !

— Ψεύστεσαι ἄχρεῖε !...ἐφώναξα.

— Μὴ θυμώνης, μικρέ μου ἀνόητε... Ἐσένα σοῦ ἐπιφυλάσσω πολὺ ἐμορφο θάνατο... Θὰ σὲ θάψω ζωντανό, μαζὶ μ' ὅσους σκελετοὺς κα' ὀγήρων βρῶ μπροστά μου... Προηγουμένως ὅμως θὰ σᾶς ἀναγκάσω νὰ βγάλετε ἀπὸ τὸ φέρετρο ὅ,τι ἐβάλατε ἐπειδὴ γιὰ νὰ παίξετε μαζύ μου...

Τοιμαζόμουν νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Ὁ καθηγητὴς ὅμως μὲ σταμάτησε λέγοντάς μου :

— Πάψε Τζώρτζ...Φτάνουν πειὰ τὰ λόγια...Μὴ πῆς πειὰ λέξι...

— Ναί, φτάνουν τὰ λόγια γέρο σκύλλε, φώναξε ὁ βρυκόλακας. Κ'ἐγὼ βιάζουμαι πιὸ πολὺ ἀπὸ σένα...Βιάζουμαι νὰ σᾶς κάνω κομμάτια, νὰ χορῶ βλέποντάς σας τὰ σπαράζετε κάτω ἀπ' τὰ πόδια μου... Θὰ σᾶς ἀφανίσω καὶ τοὺς δυό... Νά... ἔτσι...

(Ἀκολουθεῖ)